

Els altres són nostres (I)

L'amistat i l'amabilitat són el terreny fèrtil de la correcció fraterna; Déu actua en les nostres relacions per treure el millor de cadascú.

26/05/2021

Jesús torna a Cafarnaüm i, tot just entra a la ciutat, se li apropa un centurió. L'escena sorprèn els presents, perquè no era habitual que un membre de l'exèrcit romà es dirigís amb tant de respecte i consideració a un jueu: «Senyor, el

meu criat és a casa al llit amb paràlisi i sofreix terriblement» (Mt 8, 6). El soldat, tot i que és un home acostumat a controlar el seu entorn, sap que hi ha molts àmbits de la vida en els quals no pot exercir el seu domini. Tot i que la seva feina és establir cert ordre, sap que hi ha moltes coses importants que se li escapen. Per això, no dubta a demanar ajuda. Jesús, que coneix les seves disposicions interiors, ni tan sols espera que la petició surti de la seva boca: «Vinc a curar-lo» (Mt 8, 7). Sant Agustí, en comentar aquest passatge, deia que «la humilitat del centurió va ser la porta per on el Senyor va entrar a possessionar-se plenament del que ja posseïa».[1]

Una família implicada en la lluita

Al Senyor li commou que el cap romà, malgrat el seu poder i de les seves insígnies, reconegui que no està al seu abast ajudar el criat a qui

tant estima. El centurió manifesta públicament que no és capaç d'aconseguir-ho tot. I aquesta actitud de considerar-se necessitat és, d'alguna manera, part de tot camí de santedat: ens reconeixem febles, sabem que Déu és el protagonista principal, i que per dur a terme la seva obra té la col·laboració de les persones que ha posat en el nostre camí. Com aquell criat, també les nostres ferides esperen ser curades i els nostres dolors esperen les cures d'un altre. «Aquesta solidaritat fraterna no és una figura retòrica, una manera de dir, sinó que és part integrant de la comunió entre els cristians. Si la vivim, som al món signe, “sagrament” de l'amor de Déu (...). És una comunió que ens fa capaços d'entrar en l'alegria i en el dolor dels altres per fer-los sincerament nostres».[2]

En la santa Missa, per exemple, reconeixem aquesta realitat i

demanem a tota l'Església que resi per nosaltres: «Jo confesso a Déu totpoderós, i a vosaltres germans, que he pecat (...). Per això demano (...) a vosaltres, germans, que pregueu per mi a Déu, nostre Senyor».[3] En realitat, no es tracta d'un quelcom extraordinari, perquè tots naixem dependents dels altres. No hem vingut al món per decisió pròpia, no podem subsistir sols, ni tan sols podríem parlar sense una comunitat que ens aculli. La necessitat dels altres és part de la nostra naturalesa. Per això, diu sant Joan de la Creu, que qui s'aïlla «és com el carbó encès que està sol: abans s'anirà refredant que encenent... I el que cau cec, no s'aixecarà sol; i si s'aixequés, encaminarà per on no convé».[4]

Quan rebem la col·laboració del proïsme, ens posem en una situació semblant a la del centurió que demana ajuda o a la del criat el dany

del qual és guarit. Això passa, per exemple, amb la correcció fraterna. Aquest costum evangèlic consisteix en el fet que una altra persona, després de considerar-ho en la seva oració al costat de Déu, i també potser després de demanar consell a un altre, ens ofereix un suggeriment per millorar algun aspecte concret de la nostra vida cristiana (cf. *Mt* 18, 16-17). Aquest auxili ens dona la seguretat de saber-nos part de tota una família implicada en la nostra lluita. Per això, la correcció fraterna és el contrari a la crítica, la murmuració o la difamació. Mentre que en aquestes hi ha judici i condemna, en l'ajuda fraterna hi ha una abraçada que acull el proïme tal com és i l'impulsa cap al futur.

La millor versió de cadascú

La conversió permanent que suposa la vida cristiana no té per objectiu, en cert sentit, transformar-nos en

persones diferents de les que som, sinó en arribar a ser, amb la gràcia de Déu, la millor versió de nosaltres mateixos. Els sants no han estat cridats a despersonalitzar-se, sinó a omplir les seves característiques, personals i úniques, amb l'amor de Crist. Sant Pau, per exemple, després de convertir-se, no va ser cridat a disminuir el seu zel pel que és diví, sinó a encarrilar-lo cap a la veritable plenitud. Cadascun de nosaltres té unes característiques particulars volgudes per Déu, té un passat, ha viscut en un teixit social concret, és amo d'una manera de ser singular... Tot això Déu no ho vol destruir, sinó divinitzar-ho, convertir-ho en instrument de la seva missió. I una de les maneres més importants que té per transformar-ho a poc a poc és a través de les nostres relacions, mitjançant les persones que deixem entrar a la nostra vida i que també han estat impulsades per Déu a

buscar aquesta millor versió de cadascú.

Limitaríem l'acció i els plans de Déu pensant que podem rebre la seva ajuda només a través de la lectura de la seva paraula o dels sagraments. Sens dubte, són dos àmbits privilegiats en què se'ns transmet la seva gràcia, però Jesús és clar en la importància que també té el que el proïsme pot fer per nosaltres; molt més: Crist és el proïsme (cf. *Mt* 25, 40; *Lc* 10, 16). La mateixa encarnació, que va fer que Jesús transformés la vida dels seus més propers a través de l'amistat, ens recorda el valor salvífic de les relacions personals, cos a cos, amb els altres. «Déu moltes vegades se serveix d'una amistat autèntica per dur a terme la seva obra salvadora».[5] En la història de la salvació veiem que Déu sempre actua en un poble, en una comunitat, en una família, en un grup d'amics; pensar que la santedat prescindeix

del que els altres poden fer per nosaltres pot ser un símptoma d'aïllament, que no arribarà a ser fecund. Per això, és natural que, en un entorn d'amistat, sorgeixi la correcció fraterna: en aquest tots s'entossudeixen a treure el millor de cada persona, sense ensopegar amb detalls de poca importància, sinó preocupant-se per aquest anhel profund de santedat que a poc a poc redunda en diferents manifestacions de la vida diària.

El Papa ens recordava que «la santificació és un camí comunitari, de dos en dos (...). Hi ha molts matrimonis sants, on cada un fou un instrument de Crist per a la santificació del cònjuge. Viure o treballar amb altres és sens dubte un camí de desenvolupament espiritual. Sant Joan de la Creu deia a un deixeble: estàs vivint amb altres “perquè et cisellin i exercitin” (...). La comunitat que preserva els petits

detalls de l'amor, allà on els membres tenen cura els uns del altres i formen un espai obert i evangelitzador, és lloc de la presència del Ressuscitat que la va santificant segons el projecte del Pare».[6]

Cada ajuda és un regal

El centurió de l'evangeli és conscient que està demanant un favor a Jesús. Sap que si el Senyor decideix entrar a casa d'un pagà, després s'haurà de purificar, així que no exigeix ni el trasllat ni el miracle. I és aquesta actitud la que aconseguix el prodigi de Jesús: el centurió es fa amable per a Crist. Diem que una persona és *amable* precisament quan, tot i que no reclama l'afecte, tot i que no és una obligació entrar a casa seva, de la mateixa manera volem tenir aquest detall amb ella. Ser persones amables ens insereix en un entramat en el qual uns col·laboren amb els

altres plens de franquesa. «Ser amable no és un estil que un cristià pot triar o rebutjar (...). L'amor amable genera vincles, conrea llaços, crea noves xarxes d'integració, construeix una trama social ferma. Així es protegeix a si mateix, ja que sense sentit de pertinença no es pot sostenir un lliurament als altres».[7]

Algunes maneres de millorar en aquesta actitud poden ser: no tenir objeccions a demanar ajuda, estar disponibles per escoltar, donar a conèixer els nostres gustos sense imposar-los, compartir les nostres preocupacions i il·lusions...

L'«ambient d'amistat, que cadascú està cridat a portar amb si mateix, és fruit de la suma de molts esforços per fer la vida agradable als altres. Guanyar en afabilitat, alegria, paciència, optimisme, delicadesa, i en totes les virtuts que fan amable la convivència, és important perquè les persones es puguin sentir acollides i

ser felices».[8] Tot això genera una manera de ser en la persona que, encara que no sigui fàcil descriure amb paraules, sí que és fàcil detectar-la. Quan algú ha conreat l'amabilitat és fàcil apropar-s'hi, dialogar-hi, tenir-hi detalls i també dir-li amb sinceritat el que pensem.

A la persona amb qui es pot parlar obertament és més fàcil estimar-la, encara que les seves debilitats puguin ser patents o encara que hi hagi poques coses en comú. Tots tenim experiència amb el fet que hi ha persones a qui ens costa menys suggerir alguna cosa. Sempre ho agraeixen, el seu rostre reflecteix la pau amb què ho reben i potser notem l'impacte que la nostra petita aportació té en les seves vides. No es posen a la defensiva, ja que perceben que qui les intenta ajudar no les està *atacant*. No senten que es qüestioni el seu valor, perquè el lloc en què neix la correcció fraterna és la

comunitat cristiana, la llar, la família, i allà ens estimen pel que som, no pel que fem bé o malament. La dificultat per deixar-nos ajudar pot amagar, en canvi, una pretensió que ens estimin com la persona que potser no som. Per això també és important alimentar permanentment el terreny en el qual pot sorgir aquesta ajuda: compartir l'afany de santedat és indissociable de moltes altres coses: anhels, preocupacions i alegries.

Qui conrea aquesta disposició de ser amable, de facilitar l'ajuda dels altres, també se sorprèn més sovint davant del seu afecte i acostuma a agrair l'obra de misericòrdia que és l'ajuda o la correcció fraterna. Els nens petits se sorprenden perquè no donen per descomptats els gestos d'amor. En una ocasió, sant Josepmaria confiava a uns fills seus: «Últimament li estic demanant més que mai al Senyor —i ho estic demanant a la Mare de Déu— ser

petit, fer-me nen. En la vida exterior humana, forts i robustos; però en la vida espiritual, petits. Així no tindrem supèrbia quan ens facin una correcció. Agraïrem que ens ajudin a ser millors. D'una altra manera, ens molestaria».[9] Si ens anem fent comuns, traurem les barreres que ens aïllen dels altres; crearem un entorn amable en el qual és fàcil percebre que una correcció és un regal, una ajuda gratuïta. Amb l'ajuda de Déu sentirem el que Jesús diu al centurió i que realitza el miracle de la curació del criat: «Que es faci tal com has cregut» (Mt 8, 13).

Volem ajudar molta gent, i això només ho aconseguirem si sabem tenir el suport dels altres. Per això, sant Josep maria deia que cada persona, «a més de ser ovella (...), d'alguna manera és també Bon Pastor».[10] Per assolir la curació del

seu amic, el centurió va necessitar reconèixer la seva necessitat; per ser bon pastor, va haver d'experimentar ser ovella. Llavors es farà realitat l'Escriptura quan diu que «un home ofès resisteix més que una plaça forta, en el judici és com el forrellat d'un castell» (*Pr* 18, 19). No podem reduir la caritat al que nosaltres fem pels altres, ja que també hi ha molt d'amor darrere d'acceptar una mà amiga. Agrair la realitat de viure envoltats de persones que volen que siguem la millor versió de nosaltres mateixos ens obre a la conversió, que és fonament de santedat. Deia santa Teresa de Jesús: «És impossible, segons la nostra naturalesa, al meu parer, tenir ànim per a coses grans, qui no entén està afavorit de Déu». [11] I el favor de Déu ens arriba també a través de les relacions amb els qui ens envolten.

Diego Zalbidea i Andrés Cárdenas M.

[1] Sant Agustí, *Sermons*, 6,2.

[2] Francesc, Audiència general, 6.XI.2013.

[3] Missal Romà, Acte penitencial.

[4] San Juan de la Cruz, *Avisos y sentencias*, 7; 11.

[5] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 1.XI.2019, núm. 5.

[6] Francesc, *Gaudete et exsultate*, núm. 141-145.

[7] Francesc, *Amoris Laetitia*, núm. 99-100.

[8] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 1.XI.2019, núm. 9.

[9] Sant Josepmaria, apunts d'una reunió familiar, 2.X.1970.

[10] Sant Josep maria, *Cartes* 25, núm. 30.

[11] Santa Teresa de Jesús, *Vida*, 10, 3.

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/els-altres-son-nostres-i/> (02/04/2026)